

[Aksel Larsen.]

rende Parter meget vanskelig og i hvert Fald meget ubekvemt at betræde i den givne Situation. Man er ikke i Stand til klart at overse Konsekvenserne af en saadan Omkalfatring. Desuden kommer dertil, at Rigsdagsperioden gaar paa Hæld, og at derfor de forskellige store Partier ikke ønsker at kompromitteres mere end højst nødvendigt over for deres Vælgere ved at gaa paa Forlig med andre.

Den særegne taktiske Stilling, de fire store Partier er kommet i, har sikkert ogsaa bevirket, at Forhandlingerne er blevet ført paa den Maade, de er ført, nemlig derved, at der for en Gangs Skyld ingen Indskrektioner er begaaet af nogen af dem, der har siddet i Udvalget. Der er overhovedet ingen Forhandling ført. For os er det ganske klart, at eftersom der paa Forhaand principielt er Enighed mellem Statsministeren og 8 eller 9 af de ærede konservative Medlemmer her i Salen, er Forslaget med dets Paragraffer om et Revisionsudvalg tænkt som en fremstrakt Haand, og at det derfor med Vilje af Regeringen er formuleret saa ubestemt, saa man deraf kunde afledede alt muligt og give sig til at forhandle om, hvorledes skal det i Grunden indrettes. Det er klart for Regeringen, og det er klart for os alle, at hvis disse 8 konservative ærede Medlemmer af Tinget skulde tilslutte sig, maatte det ikke være et simpelt teknisk-raadgivende Udvalg, men saa maatte det være det, der tidligere har været Tale om, et Erhvervs-ting med ret stor Myndighed, som delvis kunde træde i Landstingets Sted. En saadan Udvej af Historien har Regeringen selvfølgelig heller ikke noget imod, eftersom de sagkyndige jo paastaar at være klar over, at ved næste Landstingsvalg skiftes Landstingets Flertal, og de to nuværende Regeringspartier faar Flertal i Landstinget. Det vil være ubehageligt i Almindelighed derpaa at staa med to Ting, der faktisk virker som Etkammersystem, det vil være ubehageligt for dem, der er Tilhængere af den langsomst mulige og den reaktionærets mulige Udvikling, og det vil ogsaa være ubehageligt i hvert Fald for Socialdemokratiet, som dermed vil være berøvet sit store undskyldende Argument, Landstinget. Derfor vil man have noget at sætte i Stedet for, ellers blev vi let enige om, at det var ganske overflødig at sætte noget i Stedet ved Indførelsen af Etkammersystemet. Det er dog et haardt Mistillids-votum at give Folketinget at sige, at hvis Folketinget bliver alene om Forretningerne,

findes der ikke saa megen Intelligens og saa megen overvejende Evne her i Tinget, at man kan sikre sig imod, at der bliver begaaet Dumheder ved Formuleringen af de forskellige Lovforslag.

Nu har der imidlertid ikke været Realitetsforhandlinger — af de førnævnte Grunde —, og Det konservative Folkepartis Repræsentanter har ikke gjort det, som Forslagsstillerne sikkert ellers har haabet paa, nemlig begyndt at tale om Mulighederne for at udvikle Revisionsudvalget i den ene eller den anden Retning og tale om, hvorledes det overhovedet skulde sammensættes. Man har indskrænket sig til blot kort, og man kunde næsten sige bureaukratisk, at spørge Statsministeren, hvad han har tænkt sig, og saa er det rigtigt, at Statsministeren er kommet i alvorlig Forlegenhed for Svar, og derfor er jeg her — men det er ogsaa det eneste Punkt — enig med det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, naar han erklærer, at han har i Grunden intet som helst tænkt sig.

Det Revisionsudvalg, som foreslaas i Besvarelsen til Udvalget, er jo det rene ingenting, det er den rene Latterlighed. Det giver naturligvis de to borgerlige Oppositionspartier et bekvemt Grundlag for at afvise Forslaget, fordi det betyder ikke noget. En saadan Assistance af tre sagkyndige kan jo faas i et hvilket som helst Ministerium, hvis det passer den paagældende Minister. Hvad har man overhovedet Ministerierne og deres Embedsmænd og deres teknisk juridiske og statvidenskabelige Sagskundskab til, hvis ikke de skulde sørge for, at Lovforslagene er i Overensstemmelse med Lovgivningen. Hvis man endelig ikke i Ministeriet har det tilstrækkelige, vil det kun koste en Forhandling i Finansudvalget, saa kunde man f. Eks. under Statsministeriet enten ved en Bemærkning paa Finansloven eller ved en særlig Lov faa indført et saadant Udvalg af tre eller flere sagkyndige. Det er overhovedet ikke nødvendigt at lave Grundloven om af Hensyn hertil, men det er, som sagt, ogsaa indlysende, at det Svar har Statsministeren kun givet i sin Forlegenhed, og da han var klar over, der ellers ikke kom Realitetsforhandlinger i Gang i denne Omgang.

Ja, paa dette Grundlag afviser Venstre Forslaget, og Venstres Afvisning synes at være ubetinget; men hvis man læser den rigtig igennem, faar man nu alligevel et Indtryk af, at det er den ikke. Fra Formens Side er den ubetinget, fra Formens Side erklærer Venstre: Vi kan overhovedet ikke være med til at forhandle om Grundlovs-